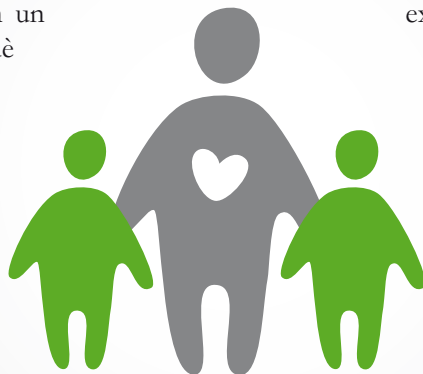


# Superant expectatives...

**“Si un desig és autèntic, ni les pedres ni els barrancs ni els precipicis en el camí poden aturar-lo.”**

**F**eia temps que buscàvem i no trobàvem, que sabíem que passava alguna cosa, que vèiem passar embarossos i més embarossos i nosaltres seguíem sent dos en una casa que cada vegada em semblava més buida. Recordo que, cada vegada que uns amics anunciaven que esperaven un fill, jo em sentia malament perquè no me n'alegrava prou. Estava contenta amb la bona nova, però, al mateix temps, em preguntava per què ells sí i jo no. Sé que sona egoista, ho és, però no ho podia evitar. I havia de fer teatre i forçar un gran somriure mentre per dins m'inundava una gran tristesa.



I un dia vam decidir posar-nos mans a l'obra i lluitar pel nostre desig. Volíem tenir fills i anàvem a totes. Vam entrar a Embriogyn una mica per casualitat. I ens va encantar el tracte, el plantejament i tot el que ens explicaven. A més, era molt a prop de la meva feina, de manera que els equilibris laborals serien més fàcils, sobretot aquells dies en què toca eco dia sí dia no. Va ser un gran encert.

El diagnòstic no va ser cap drama. Anàvem molt

conscienciats que necessitariem ajuda i a partir d'aquell moment sabíem exactament què passava. Havíem de fer una fecundació in vitro. Psicològicament, el camí va ser menys costerut gràcies a un fòrum a Internet on podia explicar el meu dia a dia, llegir altres experiències i trobar el suport d'altres persones que es trobaven en la mateixa situació. Érem unes quantes dones amb un somni compartit. Encara avui mantenim el contacte i totes som mares.

El tractament va ser relativament ràpid, però els dies d'espera per saber el resultat es van fer interminables. El temps passava lent i els nervis creixien. Va arribar el dia del test i van sortir dues ratlletes roses. No m'ho podia creure! A la primera? No pot ser. Vaig fer una foto al test i el vaig penjar al fòrum. Totes ho veien claríssim menys jo. Vaig anar a un laboratori pel meu compte a fer-me una anàlisi de sang. I els resultats ho van confirmar. L'espera fins a la primera eco, la de les sis o set setmanes, es va tornar a fer eterna. Buf! I allí era el nostre cigronet. Vam sentir bategar el seu cor. Emocionant! Vam tenir molta sort.

No vaig gaudir gens de l'embaràs. Em trobava bé i vaig treballar fins a l'últim dia. Però sempre pensava el pitjor. Primer vaig patir pel risc d'avortament de les primeres setmanes; després, pel triple screening, per l'amniocentesi que vam haver de fer... Per tot i més! Ens havia costat tant, que la idea de perdre'l m'horroritzava. Fins que va néixer una nena preciosa i ens va canviar la vida.

Dos anys i escaig més tard vam decidir anar pel segon. Aquesta vegada era diferent. Ens va costar més, però també estàvem més preparats. Ja érem pares i teníem una gran confiança en els tractaments. Els embrions congelats no van funcionar. Com que la qualitat i quantitat dels espermatozous havia millorat, vam començar amb la inseminació artificial. En vam fer tres sense èxit. La pressió era doble perquè, a més de la part emocional, hi ha l'econòmica. Cada vegada que falla un tractament, és un nou cop de pala. I vam decidir demanar diners a ma germana i provar una in vitro. Vam tornar a tenir sort i va funcionar a la primera. L'embaràs va ser més pesat físicament, però aquesta vegada vaig decidir que no m'angoixaria i que seria positiva. I va néixer un nen que és l'alegria de la casa i el millor company de jocs per a la nostra princesa. Ara ja hi som tots.

No és un camí de roses. Hi va haver moments difícils en el procés. Res que no compensin els nostres dos tresors, el millor que ens ha passat a la vida. Va ser dur psicològicament perquè no és una ciència exacta, no saps si finalment ho aconseguiràs o no, si podràs ser mare algun dia a la vida. I, malgrat que les

estadístiques diuen que la majoria de parelles ho aconseguen, és difícil pensar que tot anirà bé. Suposo que és un mecanisme perquè la possible, però improbable, castanya no sigui tan forta.

En aquests moments sembla que siguis sol al món, que siguis l'única persona a qui li passa. I no és veritat, ho diuen les estadístiques. Per això a mi m'encantaria cridar als quatre vents que tenim dos nens in vitro, però només ho he pogut explicar a la família més propera i a dos amics, perquè el meu home no ho vol fer públic i jo li ho respecto, és clar. Em sento molt orgullosa de la nostra lluita, d'haver guanyat malgrat les adversitats i d'haver après un munt de coses superant obstacles. Si un desig és autèntic, ni les pedres ni els barrancs ni els precipicis en el camí poden aturar-lo.



Tinc una història divertida per explicar que no deixa de ser una anècdota, però il·lustra una miqueta aquest tema i em servirà per posar punt i final. Va passar buscant el segon embaràs. Durant l'estimulació ovàrica, cada dia m'havia de punxar a la panxa. Vaig entendre que m'havia de clavar les agulles intramusculars i no les subcutànies i ho vaig fer durant una setmana. No em va semblar un gran sacrifici. Ara hi penso i m'esgarrifo. Però, en aquell moment, jo estava disposada a fer el que convingués, només tenia una cosa al cap i la resta no importava.

Tenia molt clar que volia ser mare una altra vegada i que ho seria. Amb inseminació artificial, amb in vitro o amb adopció. Simplement seguia els passos i cada dia m'hi sentia més a prop.